

Bronė Savickienė

Mano miestas – Pagėgiai žali

Moja eglių vainikai rasoti,
Ir mirguoja žiedai pakely.
Kaip berželis, prie kelio prigludęs,
Mano miestas – Pagėgiai žali.

Mano miesto nežino pasaulis –
(Kas mažytį taškelį žinos!)
Bet jis pilnas pavasario saulės
Ir skambios vyturėlio dainos...

Čia Rambyno legendos didingos
Ir patvinusios lankos toli,
Aguonėlė ant didvyrio kapo –
Mano miestas – Pagėgiai žali.

Atsinešam dainą

Visi verkdami į pasaulį ateinam.
Jei verksmas daina – atsinešam dainą.
Kaip Nemuno klonių pievą gėlėtą,
Ar mylinčių lūpų šnabždėjimą lėtą,
Kaip vyturio, vieversio tylų čiurlenimą –
Mes nešamės dainą per visą gyvenimą...

Ačiū Tau, Kūrėjau

Už Saulę, už Žemę, už debesio mėlį,
Už skambantį rytmečio tolimą varpą,
Už Nemuno juostą ir už kapų smėlį,
Už linkstančią rugio prinokusią varpą,

Už liepžiedžių medų ir pradalgių kvapą,
Už vyturio giesmę, saulėlydį gęstantį,
Už angelo skrydį į kūdikio sapną –
Už tai, kad mes buvom. Ir už tai, kad esam.

Mano

Aš galiu, galiu, galiu mylėti!
Dieną, naktį, siausmą uragano, -
Žalios lankos ir laukai gėlėti,
Žemės paslaptys ir Dangaus psalmės – mano.

Aš svajojau rasti Eldoradą,
Žemę, kurioj niekas negyveno –
Kaip šviesos liepsnelės į ją veda
Jonvabaliai – žiburėliai mano.

Žvaigždžių pynės – šviečianti girlianda –
Į šiaurę pakrypę Grigo ratai.
Nebaigtą gyvenimo legendą
Nešasi į ūką mano metai.

Ir į okeano skraistę mėlyną
Skuba, plaukia mano lemties upė.
Bet ne saldų midų – karčią gėlą
Geria gluosniai, prie vandens sutūpę.

O kai upė jau pavargs tekėjusi
Ir paskęs platybėj okeano –
Aš ištirpsiu, šventai įtikėjusi,
Kad pasaulis visas buvo – mano.

Natų paradas

Dirigentas nusilenkia oriai.
Aplodismentų aidi gausa.
Kaip gražus ir grakštus paradas
Išplaukia gama visa:
Do – sena dama (Tik be šuniuko).
Re – tebevirpanti, miela, graži.
Lieknutė Mi dailaus veiduko.
Ir Fa (kaip fėja, dievaži!)
Frakuotas Sol. Didžiūno būta.
Jį sekanti seksualioji La.
Ir visur lendanti, įkyri Si.
Bet dirigentas jau kelia batutą,
Ir vėl į penklinę glaudžias visi...

Dienai pasibaigus

Vos tik palaisčiau baltą gėlę,
Užplūdo vakaro gaiva.
Virš miško tyliai pasikėlė
Mėnulio žilstanti galva –

Ko nori, kur eini, ko sieki? –
Dar toli iki paslapties.
Sustoki, tyliai pailsėki
Po priedanga vėsios nakties.

Svaigus atokvėpis prie kelio.
Švelnus atodūsis – daina...

... Nespėjau apkabint berželio!...
Kokia trumpa būties diena - -

Tu man dovanojai

Tu man dovanojai nakties žvaigždžių raštą,
Vaivorykštės juostą pilkam debesy –
Tu man dovanojai pasaulį bekraštį,
Ir džiaugsmą, ir skausmą man davęs esi - -

Tu man dovanojai vasarvidžio kaitrą,
Ir rudenio vėsa, ir mėlį dangaus,
Tu man dovanojai kaip bučinį aitrų
Gyvenimo skonį... Ir širdį žmogaus - -

Iš vaikystės prisiminimų

Perkūno ovacijos,
Žaibų fotoblykstės,
Ir lietaus kaskados
Plauna seną rūmą –

O vandenys plūsta
Kaip pilki upokšniai
Pro molio pakrantę
Į upę, pavirtusią jūra –

Koks žemas dangus!
Tarsi lubos pūslėtos.
Užlopykit debesį! –
Šaukiu, lyg paklydėlė,

O už lietaus ūko,
ir už žaibų šokio
kažkur juokias Saulė
Raudona ir didelė...

Švyturys

Jeigu tu sušvitai vien sau –
Dar nesi, dar nesi švyturys,
Esi tik žibinto blanki šviesa.
Kai meilei atversis duris,
Kai šviesi visiems - širdimi,
Kai neliks atrankos: mylimi,
Artimi, tolimi, svetimi –
Tada žemėj ištis
Kaip brangakmenis švies
Tavo širdies švyturys---

Meilė

Šventą jos vardą
Staiga užklupusį
Šnabždam kaip malda,
Kaip keiksmą lūpose –

Kur melsvos durys
Į žaibą šitą?
Kiek storų tomų
Jai prirašyta!

Ji ir nupiginta:
Nuoga ant stalo...
Sudužęs indas
Puotoj be galo –

Negi tik duženos?
Vyliai miražų?
Vejiesi dusdamas
Kaip sapną gražų –

Meile pulsuoja
Toliai žvaigždėti.
- Žeme, alsuoki!
- Žmogau, mylėki!

Mano

Aš galiu, galiu, galiu mylėti!
Naktį, dieną, siausmą uragano, –
Žalios lankos ir laukai gėlėti,
Žemės paslaptys ir Dangaus psalmės – mano.

Aš svajojau rasti Eldoradą,
Žemę, kurioj niekas negyveno –
Kaip šviesos liepsnelės į ją veda
Jonvabaliai – žiburėliai mano.

Žvaigždžių pynės – šviečianti girlianda –
Į šiaurę pakrypę Grigo ratai.
Nebaigtą gyvenimo legendą
Nešasi į ūką mano metai.

Ir į okeano skraistę mėlyną
Skuba, plaukia mano lemties upė.
Bet ne saldų midų – karčią gėlą
Geria gluosniai, prie vandens sutūpę.

O kai upė jau pavargs tekėjusi
Ir paskęs platybėj okeano –
Aš išlipsiu, šventai įtikėjusi,
Kad pasaulis visas buvo – mano.